

În care Aru regretă că a deschis ușa

Când crești înconjurat de chestii extrem de periculoase, problema e că, după o vreme, te obișnuiești cu ele.

Aru locuia de când se știa la Muzeul de Artă și Cultură Indiană Antică. Și știa foarte bine că lampa din capătul Sălii Zeilor nu trebuia atinsă.

Putea vorbi în treacăt despre „lampa distrugerii“ așa cum un pirat care a îmblânzit un monstru marin poate spune într-o doară: „Ei, te referi la pușorul de Ralph?“ Dar, deși obișnuită cu lampa, n-o aprinsese niciodată. Era împotriva regulilor. Acele reguli pe care le repeta în fiecare sâmbătă, când conducea turul de după-amiază cu vizitatorii.

Unora nu le place ideea de a lucra în weekend, dar lui Aru nu i se părea că muncește.

Era ca o ceremonie.

Un secret.

Își punea vesta stacojie cu trei nasturi în formă de albină. Imita vocea mamei ei, curatorul muzeului, iar oamenii – asta era partea grozavă – *ascultau*. N-o scăpau deloc din priviri. Mai ales când vorbea despre lampa blestemată.

Uneori credea că e cel mai fascinant lucru despre care discutase vreodată. O lampă blestemată e un subiect

mult mai interesant decât, să zicem, o vizită la dentist. Deși s-ar putea spune că ambele sunt blestemate.

Aru locuise la muzeu atâta vreme, încât nu mai era secret pe care ea să nu-l știe. Crescuse citind și făcându-și temele sub uriașul elefant de piatră de la intrare. Adesea adormise în amfiteatru și se trezise chiar înainte ca înregistrarea pârâitoare a sistemului de ghidare să anunțe că India își câștigase independența față de britanici în 1947. Ba chiar obișnuia să ascundă bomboane în gura unui dragon de mare vechi de patru sute de ani din aripa de vest (pe care-l botezase Steve). Aru știa totul despre muzeu. Cu o excepție...

Lampa. În mare, aceasta rămânea un mister.

— Nu-i chiar o lampă, îi spusese mama ei, dr. K. P. Shah, celebră curatoare și arheologă, prima dată când i-o arătase lui Aru. Noi o numim o *diya*.

Aru își amintea că-și turtise nasul de geamul din sticlă, uitându-se la bucata aia de lut. În materie de obiecte blestemate, asta era de departe cel mai plictisitor. Arăta ca un puc de hochei ciobit. Pe margine avea niște semne mici, ca niște urme de mușcătură. Și totuși, deși arăta banal, până și statuile de care era plină Sala Zeilor păreau să se îndepărteze de lampă, făcându-i loc.

— De ce n-o putem aprinde? o întrebase pe mama ei. Mama nici n-o privise în ochi.

— Uneori, lumina arată lucruri care ar trebui lăsate în întuneric. În plus, n-ai de unde să știi cine se uită.

Ei bine, Aru se uita. Se uitase toată viața.

În fiecare zi, după școală, ea venea acasă, își agăța rucsacul de trompa elefantului de piatră și se ducea spre Sala Zeilor.

Era cea mai populară expoziție din muzeu și avea o sută de statui ale diferiților zei hinduși. Mama ei pusese oglinzi înalte pe pereți, pentru ca vizitatorii să poată vedea artefactele din toate unghiurile. Oglinzile erau „de epocă“ (un cuvânt pe care Aru îl folosisese când îi dăduse lui Burton Prater un bănuț verzui în schimbul a nu mai puțin de doi dolari și o jumătate de baton Twix). Datorită tufelor de liliac indian și a ulmilor înalți din fața ferestrelor, lumina care pătrundea în Sala Zeilor părea mereu puțin cam ștearsă. Aproape blândă, făcând să pară că statuile purtau coroane luminoase.

Aru stătea la intrare, uitându-se la statuile preferate – zeul Indra, regele cerurilor, care mânua un fulger; zeul Krishna, care cânta la fluier; Buddha, care stătea cu spatele drept și cu picioarele îndoite, meditând – înainte ca privirea să-i fie în mod inevitabil atrasă de diya din vitrina de sticlă.

Stătea acolo câteva minute, așteptând ceva... orice ar fi făcut ca următoarea zi de școală să fie mai interesantă sau ca lumea să observe că ea, Aru Shah, nu era o simplă elevă de clasa a șaptea care se târa prin generală, ci o persoană *extraordinară*...

Aru aștepta să se întâmple ceva magic.

Și în fiecare zi era dezamăgită.

— Faceți ceva, le-a șoptit ea statuiilor de zei.

Era luni dimineața și era încă în pijama.

— Aveți suficient timp să faceți ceva minunat, pentru că sunt în vacanța de toamnă.

Statuile n-au făcut nimic.

Aru a ridicat din umeri și a privit pe fereastră. Copacii din Atlanta, Georgia, nu-și dăduseră încă seama că era octombrie. Doar jumătatea lor superioară se colorase într-o nuanță stacojiu-aurie, ca și cum cineva i-ar fi înmuiat pe jumătate într-o găleată cu foc și apoi i-ar fi înfipt la loc în gazon.

Așa cum se așteptase, ziua se anunța lipsită de evenimente. Țsta ar fi trebuit să fie primul avertisment. Universului îi place să-i păcălească pe oameni. Îi place să-ți dea senzația că ziua e strălucitoare și leneșă, ca mierea încălzită de soare, care se scurge pe borcan, așteptând să lași garda jos...

Și atunci lovește.

Cu câteva clipe înainte să sune alarma pentru vizitatori, mama lui Aru se plimbase prin micuțul apartament cu două dormitoare legat de muzeu. Părea să citească din trei cărți deodată, în timp ce vorbea la telefon într-o limbă care suna ca un cor de clopoței. Aru, pe de altă parte, zăcea cu capul în jos pe canapea și arunca după ea cu popcorn, încercând să-i atragă atenția.

— Mamă. Nu spune nimic dacă mă poți duce la film.

Mama ei a râs grațios la telefon. Aru s-a încruntat. Ea de ce nu putea râde așa? Când râdea, Aru parcă se sufoca.

— Mamă. Nu spune nimic dacă ne putem lua câine. Un ciobănesc de Pirinei. Îi putem spune Beowoof¹!

¹Joc de cuvinte ce trimite la poemul epic anglo-saxon *Beowulf*, scris în engleza veche, care descrie faptele eroice ale eroului Beowulf în lupta cu monștrii (n. tr.).

Acum mama ei dădea din cap cu ochii închiși, ceea ce însemna că era *extrem* de atentă. Doar că nu la Aru.

— Mamă. Nu spune nimic dacă...

Biiiiiip!

Biiiiiip!

Biiiiiip!

Mama ei a ridicat dintr-o sprânceană delicată și s-a uitat la Aru. *Știi ce ai de făcut*. Aru știa ce are de făcut. Doar că nu voia s-o facă.

S-a rostogolit de pe canapea și s-a târât ca Omul Păianjen pe podea într-o ultimă încercare de a-i atrage atenția. Nu era ușor, având în vedere că podeaua era plină de cărți și cani de ceai pe jumătate pline. S-a uitat în spate și a văzut cum mama ei notează ceva într-un carnetel. Trăgând de timp, Aru a deschis ușa și s-a îndreptat spre scări.

După-amiezile de luni erau liniștite la muzeu. Nici măcar Sherrilyn, șefa pazei muzeului și răbdătoarea dădacă de weekend a lui Aru, nu venea la serviciu luna. În toate celelalte zile – cu excepția duminicii, când muzeul era închis –, Aru dădea o mână de ajutor la distribuirea autocolantelor pentru vizitatori. Îi îndruma pe oameni spre diferitele expoziții și le arăta unde sunt băile. Odată chiar avusese ocazia să țipe la cineva care bătuse pe spate elefantul de piatră, deși exista un indicator foarte vizibil cu NU ATINGEȚI (pentru Aru, asta se aplica tuturor celorlalți cu excepția ei).

În zilele de luni, te puteai aștepta la vizitatori ocazionali care căutau adăpost temporar de vreme rea. Sau la oameni care doreau să-și exprime îngrijorarea (în modul cel mai blând cu putință) că Muzeul de Artă și Cultură Indiană Antică îl venera pe diavol. Sau eventual la tipul

de la FedEx, care avea nevoie de o semnătură pentru vreun pachet.

La ce nu se aștepta când a deschis ușa pentru a-i întâmpina pe vizitatori a fost să dea peste trei elevi de la Școala Augustus Day. Aru a simțit un gol în stomac, ca atunci când liftul se oprește prea repede, un fior de panică în timp colegii ei se uitau la ea și la pijamaua ei cu Omul Păianjen.

Prima, Poppy Lopez, și-a încrucișat brațele bronzate și pline de pistrui. Avea părul castaniu prins în coc, în vârful capului, ca o balerină. Cel de-al doilea, Burton Prater, a întins mâna, în care avea un bănuț urât. Burton era scund și palid, iar cămașa cu dungi negre și galbene îl făcea să semene cu un bondar nefericit. Cea de-a treia, Arielle Reddy – cea mai frumoasă fată din clasă, cu pielea ei de un maroniu-închis și părul negru strălucitor –, pur și simplu radia.

— Știam eu, a spus Poppy pe un ton triumfător. La ora de matematică le-ai spus tuturor că mama ta te duce în Franța în vacanță.

Așa îmi promisesese mama, și-a zis Aru.

Vara trecută, mama lui Aru se încolăcise pe canapea, epuizată de una dintre călătoriile ei în străinătate. Chiar înainte să adoarmă, pusese mâna pe umărul lui Aru și îi spusese: „Poate că o să te duc la Paris la toamnă, Aru. Există o cafenea pe malul Senei unde poți auzi cum răsar stelele înainte să danseze pe cerul nopții. Vom merge la brutării și la muzee, vom sorbi cafea din căni micuțe și vom petrece ore întregi în grădini.”

În noaptea aceea, Aru rămăsese trează visând la străduțe înguste și șerpuite și la grădini atât de elegante, că până și florile păreau cu nasul pe sus. Cu promisiunea

asta în gând, Aru făcuse curat la ea în cameră și spălase vasele fără să comenteze. Iar la școală, promisiunea devenise pavăza ei. Toți ceilalți elevi de la Școala Augustus Day aveau case de vacanță în locuri cum ar fi Maldive sau Provence și se plângeau când iahturile lor erau la reparat. Promisiunea de a vedea Parisul o adusesese pe Aru cu un mic pas mai aproape de a fi acceptată de ceilalți.

Acum, Aru încerca să nu se scurgă pe jos sub privirea aruncată de ochii albaștri ai lui Poppy.

— Mama a fost trimisă de muzeu într-o misiune strict secretă. Nu m-a putut lua cu ea.

Ceea ce era parțial adevărat. Mama ei n-o lua nicio dată în călătorii de afaceri.

Burton a aruncat pe jos bănuțul cel verde.

— M-ai păcălit. Ți-am dat doi dolari!

— Și ai un bănuț *de epocă*..., a început Aru.

Arielle i-a retezat-o.

— Știm că minți, Aru Shah. Asta ești tu: o *mincinoasă*. Și când ne întoarcem la școală, o să le spunem tuturor...

Lui Aru i s-a strâns stomacul. Când mersese la Școala Augustus Day luna trecută, fusese plină de speranță. Dar n-o ținuse mult.

Spre deosebire de ceilalți elevi, ea nu era adusă la școală cu o mașină neagră și lucioasă. Nu avea o casă „plutitoare“, o cameră de studiu sau o verandă închisă înșorită, ci doar o *cameră*, care, o știa și ea, era mai degrabă o debara cu pretenții.

Dar avea imaginație. Aru visase cu ochii deschiși toată viața. În fiecare weekend, în timp ce-și aștepta mama să vină acasă, inventa o poveste: mama ei era spioană, prințesă dezmoștenită, vrăjitoare.

Mama ei susținea că nu voia să plece în călătorii de afaceri, dar că era nevoită, pentru bunul mers al muzeului. Și când venea acasă și uita de diverse lucruri – cum ar fi ora de șah a lui Aru sau repetițiile de cor – nu era pentru că nu-i păsa, ci pentru că era prea ocupată să jongleze cu războiul, pacea și arta.

Așa că la noua școală, Augustus Day School, ori de câte ori ceilalți copii puneau întrebări, Aru le spunea povești. Ca acelea pe care și le spunea ei înseși. Vorbea despre orașe pe care nu le vizitase și despre mese pe care nu le luase. Dacă venea cu pantofii scâlțiați, era pentru că pantofii ei fuseseră trimiși la reparat în Italia. Stăpânea arta subtilă a ridicatului condescendent din sprânceană și greșea în mod intenționat numele magazinelor de unde își cumpăra haine, cum ar fi franțuzescul Tar-Jay¹ și nemțescul Vahl-Mahrt². Dacă asta nu-i reușea, pufnea și spunea: „Crede-mă, n-ai de unde să știi marca.“

Așa se integrase.

O vreme, minciunile funcționaseră. Fusesse chiar invitată să petreacă un weekend pe malul lacului cu Poppy și Arielle. Dar Aru stricase totul în ziua în care fusesse surprinsă furișându-se dinspre banda destinată mașinilor cu mai mulți pasageri. Arielle o întrebase atunci care era mașina ei. Aru arătase spre una, iar Arielle zâmbise ironic.

— Ciudat. Pentru că aia e mașina șoferului meu.

Așa îi zâmbea Arielle și acum.

¹ Target, lanț american de magazine universale, al doilea ca mărime după Walmart (n. tr.).

² Walmart, lanț american de magazine universale (n. tr.).

— Ne-ai spus că ai un elefant, a spus Poppy.

Aru a arătat spre elefantul de piatră din spatele ei.

— Am!

— Ai spus că l-ai salvat din India!

— Păi, mama a spus că a fost *recuperat* dintr-un templu, care e un termen sofisticat pentru *salvat*...

— Și ai spus că ai o lampă blestemată, a spus Arielle.

Aru a văzut becululețul roșu al telefonului lui Burton: lumina neîntrerupt, fără să pâlpâie. Totul era înregistrat! S-a panicat. Dacă filmulețul ajungea pe net? Avea două posibilități: 1) Putea să spere că universului i se va face milă de ea și-i va permite să izbucnească în flăcări în fața colegilor, sau 2) Putea să-și schimbe numele, să-și lase barbă și să se mute.

Sau, pentru a evita problema cu totul...

Putea să le arate ceva imposibil.

— Lampa blestemată e reală, a spus ea. Vă pot dovedi.